

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 211-212. szám

2010. július-augusztus

A tanulóévekért

Áldjad az Urat iskoláidért! Lehetséges, hogy sok-sok kudarc, bánatom ért, s ezért nem szívesen emlékszel. Lehetséges, hogy eredményeid kapcsán büszkén gondolsz az iskolapadban töltött évekre. De nem a benyomások a legdöntőbbek, hanem az, hogy tudta-e Isten tanulásunkra használni a tanulóéveket. Jobbak, bölcsebbek, érzékenyebbek, tudósabbak lettünk-e ezek alatt az évek alatt? Sosincs késő tanulni az ott szerzett tapasztalatokból.

Áldjad Istent érte!

Imaséta és Ez az a nap 2010. június 19.

Éjszakai virrasztás helyett most reggel kezdtünk neki az imádkozásnak, és a délelőtt során jártuk be Kispest utcáit. Szombaton hétkor találkoztunk a kispesti baptista imaházban, ahol egy rövid áhítat keretében nyitottuk meg az alkalmat. Ezután kimentünk az utcákra, és hasonlóan a nagypénteki kocsmatúrához – imaéjszakához – a kocsmák előtt álltunk meg imádkozni. A cél továbbra is a következő volt: az emberek megtérése, megszabadulása az italból, a szenvedélyekből, a kocsmák bezárása ill. átalakulása olyan helyé, ami nem a Sátán mesterkedéseinek ad táptalajt.

Ez alkalommal már hárman voltunk – évek során hasonló tempóban így komolyabb mozgalmá fejlődhetünk. Hiszem, hogy Isten megáldotta az együttlétünket és a munkánkat. Egymás imádságai által is rengeteget épültünk, miközben pedig gyalogoltunk, teljesen őszintén és nyíltan megoszthattuk egymással a meg-látásunkat a témáról. Különösebb evangélizációs lehetőségünk ez alkalommal annyi volt, hogy a járókelők látták, ahogyan imádkozunk. Ilyen szempontból jobbnak tartom az éjszakai utat, amikor is sokkal nyugodtabb a hangulat, alig jár autó, a célcsoporttal pedig jobb lehetőségünk van beszélgetni, mert olyankor ráérnek. Részemről nagyon örültem a szolgálati lehetőségnek. Az állandó tanulás és vizsgák után ki voltam éhezve a bizonyágtételekre, a hosszabb imaegyüttlétekre, és az Isten országának munkájára. Ezt a szolgálatot nem szeretnénk továbbra sem annyiban hagyni. A következő alkalmat a nyár végére tervezzük – még az iskolakezdés előtt. „Megismeritek majd az igazságot, az igazság pedig megszabadít titeket” – így szól az igevers, amit jelmondatként választottunk 2010-re. Szeretnénk, ha a bűnben élő emberek megismernék azt az igazságot, ami Jézus Krisztusban rejlik, és az ő kereszthalála által megszabadulnának.

Ebédidő körül befejeztük az imasétát, hazamentünk enni valamit, majd irány a Margitsziget – a munka után a kikapcsolódás. Idén tízedik alkalommal került megrendezésre az ún. Ez az a nap fesztivál, amely egy felekezeti szervezésű program.

A Margitszigeti Atlétikai Centrumban a szabad ég alatt állították fel a színpadot az együttesek számára. Biztos vagyok benne, hogy a legtöbben imádkoztunk a jó időért, amit meg is kaptunk az Úrtól – verőfényes napsütésben telt az egész délután.

Testvérem révén, aki szintén fellépett a baptista fúvósokkal, ingyen jeggyel jutottam be a rendezvényre. Délután fél négykor kezdtek a rezesek, akik bár kevesen voltak, mégis kitétek magukért. Ezután Pintér Béla következett, ahol főleg a fiatalabb ill. az egészen kicsi gyerekek generációja növekedett meg jelentősen. A délután folyamán rendre váltották egymást a fellépők és a zenei műfajok, miközben egyre több és több hallgatóval bővült a szabadtéri sportpálya. A legtöbben álltak, de a fáradtabbak bátran leülhettek a fübe, ahonnan majdhogy nem ugyanannyira élvezhették a koncertet.

Az előadók között voltak magyarok és külföldiek is, csupán néhányat említek meg közülük: BPA Gospel, Prazsák László, Csiszér László, a külföldiek közül pedig Ron Kenoly az Államokból és az este fénypontja, az ausztrál Planetshakers együttes. Igazán felszabadult és áldott hangulatban telt a nap, de nem a csapatok felkészültsége vagy a mi jókedvünk miatt: egyedül azért, mert Istent dicsőítettük, és neki hódoltunk azzal, amit teszünk. Ennek következményeként pedig megjött a jókedv, a vidámság és az öröm. Persze a végén – mikor már hazafelé mentünk a hangos zene és a sok éneklés után – csak kiabálva értettük meg egymást, ez viszont a rekedt torkok miatt szintén nehézkes volt.

Egy másik dolog, amiért nagyon hálás vagyok Istennek, az a rengeteg ismerős és barát, akivel az alkalom közben találkoztam, ill. akikkel ott megismerkedtem. Az ország minden pontjáról voltak emberek több felekezetből is. Volt pl. egy srác, akit tíz év után most láttam először személyesen, de mindketten azonnal megismertük egymást, és már a következő találkozót terveztük. Istennek vagyok hálás az emberi kapcsolataimért is, és neki köszönöm az összes vidámságot, amivel a barátaimon keresztül megajándékoz.

„Áldott legyen az Úr mindörökké! Ámen, ámen!”

(Széll László)

Az ő tervében a társad!

Mindenki vágyik arra, hogy valakinek teljesen odaadhassa magát, hogy mély lelki-kapcsolata legyen valakivel teljesen, kizárólagosan szeressék. De Isten azt mondja a keresztényeknek:

"Addig, amíg teljesen elégedett nem leszel, telített és nyugodt az Én szeretetemben, amíg elégedettségedet meg nem találod Bennem, addig nem leszel alkalmas a tökéletes emberi kapcsolatra, amelyet Én terveztem számodra. Soha nem leszel egységben Velem, kizár bárkit vagy bármi más vágyat és kívánságot. Azt szeretném, ha abba hagynád a tervezgetést:

Ne kívánj, engedd, hogy neked adjam a legizgalmasabb tervet, ami létezik, egy olyat, amelyet el sem tudsz képzelni, mert azt akarom, hogy a LEGJOBBAT kapd! Kérlek, engedd meg, hogy idehozzam hozzád, te csak figyelj Engem, várd a leghatalmasabb dolgokat! Folytasd a megismerését létezésem elégedettségének, folytasd a tanulást, a megfigyelését azoknak a dolgoknak, amelyeket mondok neked...

Várnod kell! Ne nyugtalankodj! Ne aggódj! Ne nézelődj, hogy másoknak mijük van, vagy Én mit adtam nekik! Ne nézz azokra a dolgokra, amikről úgy gondolod, hogy szeretnéd. Te csak nézz el messzire, fel Rám, különben elszalasztod azt, amit mutatni szeretnék neked. És akkor, amikor kész leszel, megleplek azzal a szeretettel, amely csodálatosabb, mint amelyet álmodni lehet. Tudod, amíg készülsz, és amíg azt, akit Én szántam neked készülsz... Most ebben a pillanatban is munkálkodom, hogy mind a ketten egyszerre legyetek készen... Addig mindkettőtöknek meg kell tanulnotok elégedettnek lenni, különben nem fogjátok tudni megtapasztalni azt a szeretetet, amely példázza a kapcsolatot Velem... és ez a tökéletes szeretet.

És kedvesem azt szeretném, hogy megkapd ezt a csodálatos szeretetet. Szeretném, ha látnád hús testben azt a képet, amely a Velem való kapcsolatotod jelképezi, és hogy nagymértékben, ténylegesen élvezd az örökké tartó egység gyönyörét, tökéletességét és szeretetét, amelyet Én ajánlok neked Magammal. Tudd, hogy hogyan szeretlek! Én vagyok Mindenható Isten! Higgy és légy elégedett! "

ÜZENET

Néztelek ma reggel, ahogy felkeltél, remélve, hogy beszélgetsz majd velem, még ha csak néhány szót is, megkérdezed a véleményemet, vagy megköszönöd azokat a jó dolgokat, amik tegnap történtek az életedben. Aztán észrevettem, hogy most túlságosan elfoglal, hogy mit vegyél fel ma munkába.

Megint vártam. Amikor szaladgáltál a házban és készülődöttél. Tudtam, hogy lenne pár perced, hogy megállj és csak köszönj, de túl elfoglalt voltál.

Egyszer 15 percig vártál, amíg nem kellett mást csinálnod, mint ülni egy széken. Aztán láttam, hogy talpra ugrasz. Azt hittem, velem akarsz beszélni, de csak a telefonhoz rohantál, hogy még pletykálj gyorsan egy barátoddal.

Néztelek, ahogy munkába mentél, és egész nap vártam türelmesen. Azt hiszem, a sok elfoglaltságod miatt nem értél rá, hogy bármit is elmondj nekem.

Észre vettem, hogy ebédnél körülnéztél, talán szégyelltél beszélni velem, ezért nem hajtottál fejet. Megláttad, hogy három-négy asztallal arrébb néhány barátod beszélt kicsit hozzám, mielőtt ettek, de te mégsem. Nem baj. Még mindig maradt idő, és reméltem, hogy majd beszélsz velem. Már hazamentél, és úgy tűnt, sok dolgod van. Miután pár dolgot csináltál, bekapcsoltad a TV-t. Nem tudom, szeretted-e a TV-t vagy sem, mert nem sok minden történik ott, és sok időt eltöltesz előtte nap mint nap, nem gondolva semmire, csak élvezve a show-t.

Türelmesen vártam, ahogy nézted a TV-t, és megetted a vacsorád, de megint nem szóltál hozzám. Lefekvéskor azt hiszem, már túl fáradt voltál. Jó éjszakát kívántál a családnak, beugrottál az ágyba, és pillanatok alatt álomba merültél. Nem baj, mert talán még nem vetted észre, hogy én mindig ott vagyok veled. Több türelmem van, mint gondolnád, és téged is arra akarlak tanítani, hogy legyél türelmes másokkal. Annyira szeretlek, hogy minden nap várok egy biccentésre vagy imára, gondolatra vagy akár egy hálás érzésre a szíved mélyén. Nehéz az egyoldalú kapcsolat.

De holnap majd újra felkelsz, és én várni fogok, nem máshogy, mint szeretettel, remélve, hogy majd szánsz rám egy kis időt.

Barátod, Isten

Mire tanít Noé bárkája?

Minden, amit tudnod kell az életben, arra megtanít Noé bárkája.

1. Ne késd le a hajót.
2. Emlékezz, mind ugyanabban a hajóban vagyunk!
3. Tervezz előre. Akkor sem esett az eső, amikor Noé megépítette a bárkáját.
4. Tartsd jó kondiban magadat. Mikor 60 éves leszel, lehet valaki felkér egy nagy dologra.
5. Ne törődj a kritikákkal. Csak csináld meg a munkát, amit meg kell csinálni.
6. A jövődet építsd magasra.
7. A biztonságod érdekében mindig párban utazz.
8. A sebesség nem mindig számít. A csiga és a párduc is ugyanabban a hajóban van.
9. Ha stresszes vagy, lebegj kicsit.
10. Emlékezz: a bárkát amatőr, a Titanicot pedig profik építették.
11. Nem számít a vihar, ha Istennel vagy, a végén mindig vár a szivárvány.

A kínai vízhordozó és az edények

Kínában egy vízhordozónak volt 2 nagy cserépedénye. Annak a botnak egy-egy végén lógtak, amit a nyakában hordott. Az egyik edényen volt egy repedés, míg a másik tökéletes volt és mindig egy teljes adag vizet szállított. A pataktól a házig tartó hosszú séta végén a megrepedt edény már csak félig volt vízzel. Két teljes évig ez így ment, minden nap- a vízhordozó már csak másfél edény vizet szállított vissza a házba. Természetesen a tökéletes edény büszke volt a teljesítményére, hisz tökéletesen csinálta. De a szegény törött cserép szégyellte a tökéletlenségét, és nyomorultnak érezte magát, hogy csak félannyit tudott teljesíteni.

A két év keserűség után, egyik nap megszólította a vízhordozót a pataknál.

- Szégyellem magam, mert a víz szivárog egész úton hazafelé.

A vízhordozó így válaszolt a cserépnek:

- Észrevetted, hogy virágok az ösvényen csak a te oldaladon teremnek, s nem a másik cserép oldalán? Ez azért van így, mert én mindig tudtam a hibádról, és virágmagot szórtam az ösvénynek erre az oldalára. Minden nap te locsoltad őket, amíg

visszasétáltunk. Két éve leszedelem ezeket a gyönyörű virágokat, hogy az asztalt díszítsem velük. Ha nem lennél olyan, amilyen vagy, akkor ez a gyönyörűség nem ragyogná be a házamat.
Tanulság: Mindannyiunknak megvan a saját különleges hibája. Mi mindannyian törött cserépedények vagyunk. De ezek a törések és hibák, amik mindannyiunkban megvannak, teszik az életünket olyan nagyon érdekessé és értékesé. Csak el kell fogadnunk mindenkit olyannak, amilyen, s a jót meglátni másokban.

Nagyon jó érvelés

Az ateista filozófia-professzor arról beszél a tanítványainak, mi a problémája a tudománynak Istennel, a Mindenhatóval. Megkéri az egyik új diákját, hogy álljon fel és a következő párbeszéd alakul ki:

Prof: Hiszel Istenben?

Diák: Teljes mértékben, uram.

Prof: Jó-e Isten?

Diák: Természetesen.

Prof: Mindenható-e Isten?

Diák: Igen.

Prof: A bátyám rákban halt meg, annak ellenére, hogy imádkozott Istenhez, hogy gyógyítsa meg. Legtöbbünk törekedne arra, hogy segítsen másokon, akik betegek. De Isten nem tette ezt meg. Hogyan lehetne akkor jó Isten? Hmm?

A diák hallgat...

Prof: Erre nem tudsz választ adni, ugye? Kezdjük előlről, fiatalember. Jó-e Isten?

Diák: Igen.

Prof: Jó-e Sátán?

Diák: Nem.

Prof: Honnan származik Sátán?

Diák: Istentől?

Prof: Így van. Mondd meg nekem, fiam, van-e bűn ebben a világban?

Diák: Igen.

Prof: A bűn mindenhol jelen van, nemde?

Diák: Igen.

Prof: És Isten teremtett mindent. Így van?

Diák: Igen.

Prof: Tehát ki teremtette a bűnt?

A diák nem válaszol...

Prof: Vannak-e betegségek? Erkölcstelenség? Gyűlölet? Csúfság? Mindezen szörnyű dolgok léteznek ebben a világban, ugye?

Diák: Igen, uram.

Prof: Tehát, ki teremtette mindezeket?

A diák nem felel...

Prof: A tudomány állítása szerint 5 érzékünk van, melyekkel felfogjuk és megfigyeljük a dolgokat magunk körül. Mondd meg nekem, fiam! Láttad-e már valaha Istent?

Diák: Nem, uram.

Prof: Mondd meg nekünk, hallottad-e már valaha a te Istenedet?

Diák: Nem, uram.

Prof: Érezted-e már valaha a te Istenedet, megízlelted-e a te Istenedet, vagy érezted-e már a te Istened illatát? Különbösen is, volt-e már valamilyen kézzelfogható tapasztalatod Istenről?

Diák: Nem, uram, attól tartok nem.

Prof: És mégis hiszel benne?

Diák: Igen.

Prof: A tapasztalati, igazolható, bemutatható bizonyítékok alapján a tudomány kijelenti, hogy a te ISTENED nem létezik. Na erre mit mondasz, fiam?

Diák: Semmit. Nekem csak a hitem van.

Prof: Igen. A hit. Pontosan ezzel van problémája a tudománynak.

Diák: Professzor, létezik-e a hő?

Prof: Igen.

Diák: És létezik-e a hideg?

Prof: Igen.

Diák: Nem, uram. Nem létezik.

Az események ezen fordulata az előadóterem elcsendesedik.

Diák: Uram, lehet sok hőnk, még több hőnk, túlhevíthetünk valamit, vagy még annál is jobban felhevíthetjük, lehet fehér hőnk, kevés hőnk, vagy semennyi hőnk. De nem lesz semmink, amit hidegnek hívnak. 458 fokkal tudunk nulla alá menni, ami a hő nélküli állapotot jelenti, de annál lejjebb nem mehetünk. A hideg nem létezik. A hideg szót a hő nélküli állapot jellemzésére használjuk. A hideget nem tudjuk lemérni. A hő: energia. A hideg nem az ellentéte a hőnek, uram, hanem a hiánya.

Az előadóteremben ekkor már egy gombostű leejtését is meg lehetne hallani.

Diák: És mi van a sötétséggel, Professzor? Létezik-e a sötétség?

Prof: Igen. Hogyan beszélhetnénk az éjszakáról, ha nem lenne sötétség?

Diák: Ismét téved, uram. A sötétség valaminek a hiányát jelzi. Lehet kis fényünk, normális fényünk, nagy erejű fényünk, villanó fényünk, de

ha sokáig nincs fény, akkor nincs semmi, S azt hívjuk sötétségnek, így van? De a valóságban a sötétség nem létezik. Ha létezne, még sötétebbé tudnánk tenni a sötétséget, nemde?

Prof: Tehát, mire akarsz rámutatni mindezzel, fiatalember?

Diák: Uram, azt akarom ezzel mondani, hogy a filozófiai eszme-futtatása hibás.

Prof: Hibás? Meg tudod magyarázni, miért?

Diák: Uram, ön a kettősségek talaján mozog. Azzal érvel, hogy van az élet, utána pedig a halál, van egy jó Isten és egy rossz Isten. Az Istenről alkotott felfogást végesnek tekinti, mérhető dolognak. Uram, a tudomány még egy gondolatot sem tud megmagyarázni. Elektromosságot és mágnesességet használ, de sohasem látta egyiket sem, arról nem is szólva, hogy bármelyiket megértette volna. Ha a halált az élet ellentétéként vizsgáljuk, akkor tudatlank vagyunk arról a tényről, hogy a halál nem létezhet különálló dologként. A halál nem az élet ellentéte: csak annak hiánya. Most mondja meg nekem, professzor: azt tanítja a diákjainak, hogy majmoktól származnak?

Prof: Ha a természetes evolúciós folyamatra céloz, akkor természetesen igen.

Diák: Láta-e már valaha az evolúciót a saját szemével, uram?

(A professzor mosolyogva megrázza a fejét, kezdi látni, mi lesz a vita kimenetele.)

Diák: Mivel eddig még senki sem látta az evolúciós-folyamatot végbemenni, sőt azt sem tudja bizonyítani, hogy ez egy folyamatos történés, azt jelentené mindez, hogy ön a saját véleményét tanítja, professzor? Akkor ön nem is tudós, hanem prédikátor?

Nagy zajongás támad az osztályban.

Diák: Van-e valaki az osztályban, aki látta már valaha a professzor agyát?

Az osztály nevetésben tör ki.

Van-e itt valaki, aki hallotta már a Professzor agyát, érezte, megérintette azt, vagy érezte az illatát?... Úgy tűnik, senki nem tette. Tehát, a tapasztalati, állandó, kimutatható bizonyítékok megalapozott szabályai szerint a tudomány kimondja, hogy önnek nincs agya, uram. Ne vegye tiszteletlenségnek, uram, de hogyan adhatunk így bármilyen hitelt az előadásainak?

A teremben síri csend. A professzor a diákot nézi, arca kifürkészhetetlen.

Prof: Azt hiszem, hit alapján kell elfogadnod, fiam.

Diák: Erről van szó, uram! Ember és Isten között a HIT a kapcsolat. És ez mindennek a mozgatója és éltetője.

A diák..... Albert Einstein volt.

(-net-)

Egy megtisztított múlt: a szoba Hogyan válhat meg Jézus a múltadtól "

Félálomban, a szobában találtam magam. Csak az egyik fala volt figyelemreméltó, mert apró fiókok borították, melyben kartotéklapok rejtőztek. Könyvtárakban lát ilyet az ember, szerző és cím szerint, ábécés sorrendben. Ezek azonban más megjelölés volt, és úgy tűnt, végtelenül sorakoznak a padlótól egészen a mennyezetig. Ahogy közelebb léptem, az egyik felirat megragadta a tekintetemet: "Lányok, akik tetszettek". Kihúztam a fiókot, de ahogy átfutottam a lapokon, inkább gyorsan visszazártam, mert a nevek nagyon ismerősen csengtek. Aztán, anélkül, hogy bárki megmondta volna, rájöttem, hol vagyok. Ez az élettelen szoba a kartotéklapokkal nem volt más, mint életem eseményeinek még befejezetlen rendszerezője. Itt voltak feljegyezve tetteim minden pillanatban, kicsik és nagyok a legapróbb részletekig, olyanok, amelyekre már nem is emlékeztem. Félelemmel vegyülve kavardott bennem a csodálkozás és a kíváncsiság, amint találomra nyitogatni kezdtem a fiókokat, hogy megvizsgáljam tartalmukat. Némelyik örömet és édes emlékeket ébresztett bennem; mások olyan szégyenre és megbánásra indítottak, hogy körülnéztem, nem figyel-e valaki. Egy fiók "Barátok" felirattal a "Barátok, akiket elárultam" feliratú fiók mellett pihent. A feliratok között a leghétköznapibbaktól a legfurcsábbakig minden megtalálható volt. "Könyvek, amiket elolvastam", "Hazugságaim", "Vigasztalás, amiket másoknak nyújtottam", "Viccek, amiken nevettem". Néhány felirat pontos meghatározásával nevetésre ingerelt: "Dolgok, amiket a testvéreimnek kiabáltam". De nem mindegyiken tudtam nevetni: "Dolgok, amiket dühömben tettem", "Amiket a szüleimre morogtam, amikor nem hallották". A fiókok tartalma csupa meg-

lepetéssel szolgált. Gyakran sokkal több lap volt, mint amire számítottam. Néha pedig jóval kevesebb. Megdöbbenett, hogy már mennyit éltem. Lehetséges, hogy a húsz évem alatt volt időm teleírni ezt a millió lapot? De minden kártya alátámasztotta ezt az igazságot. Mindegyiket én írtam. És mindegyiket aláírtam. Amikor kihúztam a "Dalok, amiket hallgattam" feliratú fiókot, rájöttem, hogy a fiókok állandóan nőttek, hogy elférjenek bennük a kartotéklapok, melyek szorosán sorakoztak egymás mögött. Három-négyméternyi lap-mennyiség után sem volt vége a fiók tartalmának. Szégyenkezve csuktam be nem annyira a zene minősége, mint inkább az elpazarolt idő miatt. Amikor a "Buja gondolatok" fiókhoz értem, végigfutott a hátamon a hideg. Épp csak kihúztam a fiókot és kiemeltem egy lapot, mert nem akartam tudni, milyen hosszú a lista. Olyan részletes volt a tartalma, hogy beleremegtem. Rosszul lettem a gondolattól, hogy egy ilyen pillanat rögzítve lehetett. Hirtelen szinte állati dühöt éreztem: - Soha, senki nem láthatja ezeket a lapokat! - lüktetett egyre az elmémben. - Soha, senki nem láthatja ezt a szobát! El kell pusztítanom itt mindent! Örjögésem közben kirántottam a fiókot. Nem számított már, mekkora a tartalma. Ki kellett ürítenem és el kellett égetnem a lapokat. De ahogy a fiók egyik végénél nekiláttam, hogy kiborítsam a tartalmát, egyetlen kártya sem mozdult el a helyéről. Kétségbeesésemben kihúztam egyet, de eltépni sem tudtam, mert olyan kemény volt, mint az acél. Megsemmissülve, tehetetlenül tettem vissza a kártyát a helyére. Homlokommal a falnak dőltem, és egy hatalmas sóhaj fakadt fel a bensőmből. Aztán megláttam a következő feliratot: "Emberek, akikkel megosztottam az evangéliumot". A fiók szinte még érintetlen volt, alig használt. Kihúztam, és jelentéktelen tartalma a kezembe hullott. Egy kezemen meg tudtam számolni a kártyákat. Sírni kezdtem, zokogni. Olyan mélyről fakadt fel ez a fájdalom, hogy a gyomrom egészen belesajdult és csak rázkódtam. Térdre borultam. Sírtam szégyenemben, amely teljesen elárasztott. A fiókok ott kavargtak könnyel teli szemeim előtt. Soha, senki nem tudhat erről a szobáról. Be kell zárnom, és el kell rejtennem a kulcsot. Aztán megtöröltem a szemem és megláttam Őt. Ne, csak Őt ne, könyörgöm. Bárkit, csak ne Jézust! Bénultan fi-

gyeltem, ahogy nyitogatja a fiókokat, és olvassa a kártyákat. Nem bírtam nézni az arcát. Aztán amikor mégis felpillantottam, hogy megnézzem, mit szól, arcára mélyebb bánatot láttam rajzolódni, mint amit én magam éreztem. Úgy tűnt, ösztönösen találja meg a legszörnyűbb fiókokat. Miért kell mindet elolvasnia? Végül megfordult és rámnézett a szoba másik végéből. Sajnálattal volt a szemében. De ez a sajnálat nem dühített. Lehajtottam a fejemet, eltakartam az arcomat és újra sírni kezdtem. Oda lépett hozzám és átölelt. Annyi mindent mondhatott volna, de egy szót sem szólt. Csak sírt velem. Majd felkelt, és visszament a fiókokhoz. A szoba egyik végénél kezdve az összes lapot egyenként kivette, és az én nevem helyére a sajátját írta. - Ne! - kiáltottam, és odarohantam Hozzá. Csak ennyit tudtam mondani. - Ne! - és kitéptem a kezéből a kártyát. Az Ő neve nem lehet ezeken a lapokon. De ott volt. Élénk vörös betűkkel égett, sötéten, szinte élt. Jézus neve eltakarta az enyémet. Nevét a vérével írta. Gyengéden kivette a kezemből a lapot. Szomorúan mosolygott, és folytatta a kártyák aláírását. Nem hiszem, hogy valaha megértem, hogyan végezhetett ilyen gyorsan, de a következő pillanatban már úgy tűnt, be is fejezte, és visszalépett hozzám. Kezét a vállamra tette és így szólt: - Elvégeztetted. Felálltam, Ő pedig kivezetett a szobából. Nem volt zár az ajtón. Még voltak kártyák, amiket meg kellett írnom."

(Joshua Harris: Búcsú a randevúktól)

Kirándulás célpontjául ajánlom:

A majki kamalduli remeteség

Egyedülálló Európában, mert bár 220 éve elköltöztek belőle a kamalduli szerzetesek, és azóta mindent mondhatunk, csak azt nem, hogy rendeltetészerűen használták a kolostort eleink, mégis jó állapotban fennmaradt az utókor számára.

A majki kamalduli remeték

Az első szerzetesek (hárman) 1735-ben érkeztek Majkra és az építkezés miatt ideiglenesen a vértessomlói Mária kápolna mellett laktak. Letelepülési engedélyüket csak később,

1738-ban kapták meg.

A némaságot fogadott (a népnyelvben ezért néma barátoknak nevezett), fehér csuhás, fejte-tőjüket kopaszra borotvált, hosszú szakállú szerzetesek a bencésektől szigorúbb aszkétikus rend szerint éltek. Külön-külön elmélkedtek kis cellaházaikban, tudományokkal és művészetekkel foglalkoztak. Minden házhoz a házakkal megegyező méretű külön kiskert tartozott, ahol a remeték gyógy-, és fűszernövényeket, zöldségeket, gyümölcsöket termeltek. A termények egy részét a remeteség területén található gyógyszertárban dolgozták fel. Ezen kívül kézműves tevékenységet (fafaragás, festés, fazekasság) is folytattak, az év nagy részében böjtöltek, húst és bort nem fogyasztottak. Az itt végzett munka magányát, azt, hogy a szerzetesek ne találkozhatnak, beszélhessenek egymással, a kert körülvevő magas fal biztosította. A rend önfenntartó volt, a földművelésből és jótékonyági adományokból élt. A gazdálkodást, a némasági fogadalmat tett, de fel nem szentelt laikus barátok, a fráterek végeztek, akik halászattal, földműveléssel foglalkoztak, valamint az ő dolguk volt, hogy ellenőrizték, nem beteg-e valamelyik remete.

Majk 1770-ben kapta meg a perjelség címet, ekkor még folytak a befejező munkálatok a templomban, a foresteriában és a kápolnában. A kápolnában a kamalduliak minden vasárnap és ünnepnapokon miséztek.

A Remeteség Franz Anton Pilgram tervei alapján készült, 1733-1782-ig, amikor II. József megszüntette a rendet. Eddig az ideig a tervezett 20 remetelakból 17 készült el, a templom állt és működött már, de a konvent épület, bár kívülről befejezték, a belső munkálatokból még sok minden hátra volt.

A majki tervek sajnos nem maradtak fenn, ez azért is nagy baj, mert tudomásunk van róla, hogy az Esterházy család régen Balogh Ferenc mindent elkövetett, hogy Pilgram terveit leegyszerűsítse, ez az építész 1761-ben bekövetkezett halála után egyre inkább lehetővé vált.

Miután a rendet felszámolták az Esterházy család visszavásárolta az államtól az elkobzott területet, és az 1800-as évek folyamán először bérbe adta posztógyártás céljára, majd később átalakította azt saját ízlése, és a kor divatja szerint, vadászkastéllá.

A háború után kezdődött az igazi kálvária, a

bányászat sem tett jót a műemléknek, dacára annak, hogy most visszatekintve, a bánya az akkori lehetőségekhez mérten körültekintően járt el.

A Remeteségben voltak bányászlakások, volt szakközépiskola, korábban katonai fogda volt, tehát amire éppen kellett arra használták.

A Remeteség 2001-től a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága (2007-ig Műemlékek Állami Gondnoksága) vagyongazdálkodásában van.

2004-ben elkezdődött a kolostort körülvevő park kert- régészeti kutatása. Ezzel egyidejűleg elkezdődött az épületek diagnosztikai feltárása, a falkutatások, a szerkezeti vizsgálatok, nem utolsósorban a tetőszerkezetek faanyagvizsgálata a gombásodások, és egyéb kórokozók feltérképezése.

2005 nyarával kezdődően minden június derekán megrendezik a Kamalduli Napokat az alapító Szent Romuald napjához kötődően, ekkor megnyit egy-egy új kiállítás.

Évente kétszer rendezik a nagyszabású bio-fesztivált a kolostor udvarában, valamint az öt körülvevő parkban, az esetenként több mint kétezer idelátogató nagy öröme.

Tíz darab információs tábla segíti az érdeklődőket a tótól egészen a cellaházakig, három nyelven, magyarázó képekkel együtt.

Felnőtt belépőjegy: 880 Ft, diák, nyugdíjas jegy: 580 Ft.

Cím: Oroszlány-Majkpuszta Telefon: 34/361-592

(ajánló: Máté Dániel)

Humor

A krumpli

Egy öreg arab már 40 éve New York közelében lakik. Szeretne a kertjébe krumplit ültetni, de egyedül van, öreg és gyenge. A fia Párizsban tanul.

Ír neki egy emailt a gondjáról:

"Kedves Fiam, Ahmed.

Nagyon szomorú vagyok, mert nem tudok a kertemben krumplit ültetni. Biztos vagyok benne, hogy ha itt lennél, tudnál nekem segíteni a kertet felásni.

Szeretlek. Atyád."

Másnap az öreg arab e-mailt kap a fiától:

"Kedves Apám. Ne nyúlj a kerthez. Ott rejtettem el a 'dolgot'.

Én is szeretlek. Ahmed."

Másnap hajnali 4-kor jön az arabhoz a Hadse-

reg, az FBI, CIA, a Ranger-ek és Nemzetbiztonsági Hivatal is. Átkutatják a házat és felássák az egész kertet is, minden millimétert átkutatnak, de semmit sem találnak.

Csalódottan távoznak.

Másnap az öreg arab újra e-mailt kap a fiától: "Kedves Apám! Remélem mostanra már fel van ásva a kerted és ültethetsz bele krumplit. Sajnos csak ennyit tudtam innen tenni érted. Szeretlek. Ahmed."

FAKANÁL

Csíkszeredai flekken

Hozzávalók: 8 szép szelet, ujjnyi vastag, kicsontozott sertésárja; 1 szelet füstölt szalonna; 1 evőkanál mustár; 4 gerezd [fokhagyma](#); 2 evőkanál olaj; őrölt borókabogyó; só; őrölt feketebors

Elkészítés: A húst 1 nappal előbb előkészítem. Az olajból mustárral, törött borssal, az őrölt borókabogyóval és a zúzott fokhagymával összekeverve pácot készítek, mellyel megkenem a hússzeletek mindkét oldalát. Az így megfűszerezett hússzeleteket egymásra rakom, és jó szorosan alufóliába csomagolom. Az étel készítéséig hűtőszekrénybe teszem.

A parázs fölé tett rostélyt a szalonnadarral többször egymás után alaposan át-dörzsölöm. A hússzeleteket kicsomagolom a fóliából, sózom, borsozom, majd az átforrósodott rostélyra rakom, mindkét felét megsütöm, ha kell, picit olajjal megkengetem sütés közben.

Friss kenyérral és salátával tálalom. Legfinomabb hozzá az olajos-ecetes sült paprika vagy a hagymás paradicsomsaláta.

Megjegyzés: A flekken kizárólag sertésárjából készíthető, mert az izomrostok között lévő zsírszemcsék nem engedik, hogy a hús roston sütés közben kiszáradjon. Mire a hús átsül, addigra a zsír kiszűnik belőle, tehát nem nagyon hizlal. Persze így sem ki-mondottan fogyókúrás étel!

Fóliában sült hal zöldfűszerrel

Hozzávalók: bármilyen [hal](#)szelet vagy [hal](#)filé (adagként 2-2 szelet); snidling vagy petrezselyem zöld vagy [kapor](#) (lehet vegyesen is); 1-2 fej hagyma; só; bors; vaj; ízlés szerint néhány gerezd zúzott [fokhagyma](#)

Elkészítés: Helyezzük a sózott, borsozott haldarabokat egyenként 1-1 darab vajjal megkent

alufóliára, tegyük rá valamelyik zöldfűszerből, karikázzunk rá hagymát, ha szeretjük, tegyük hozzá zúzott fokhagymát is.

Csomagoljuk be, akár parázsban, grillrácsra vagy sütőben süssük (a halak méretétől függően) 20-25 percig.

Hajában sült burgonyát adjunk hozzá.

Megjegyzés: A vaj helyett bacont vagy vékonyra szeletelt füstölt szalonnát is tehetünk a csomagba a hal alá!

A l k a l m a i n k

Istentisztelet: minden vasárnap 10 és 18 órákor

Bibliaóra: minden csütörtök 18,30 órákor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: minden vasárnap 9 órától 10 óráig (nyáron szünetel)

Ifjúsági bibliaóra: minden pénteken 18,00 órától, vasárnap 9 órától 10 óráig

Felnőtt kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: minden vasárnap 9 órától 10 óráig (nyáron szünetel)

Énekóra: Minden csütörtök 19,30 és Vasárnap 18,30 órától

Úrvacsora: Minden hónap első vasárnapján a 10 órákor kezdődő Istentisztelet második felében

Közös imaóra: Istentiszteletek előtt 9.30 órától 10 óráig

Törekvők órája: a v.d.u.-ni Istentisztelet után

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaház cím: Pesterzsébet, Ady E.u.58. Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Dr. Almási Mihály**
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Gyülekezet vezető/Gondnok:

Laczkovszki János

Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr. Almási Mihály**

Szerkesztő:

Máté Dániel mate.dani@freemail.hu, Máté Daniella,

Technikai szerkesztő:

Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap: www.erzsebet.baptist.hu